

Den omoraliska sagan om datakonsulten som blev rik

Insändare: från en utlandssvensk som tidigare arbetade i statsförvaltningens mest centrala delar.

Det var en gång en datakonsult som arbetade och arbetade. Än var han i landet A och än var han i landet B och stundtals var han i Det Fina Landet. Hur han än gnetade och slet, fick han inte ihop alla de miljoner som han drömt om. Bra hade han det. Bättre än de flesta i Det Fina Landet. Men han kunde inte riktigt komma över att Någon Annan skulle ha merparten av vad han tjänade. Visst behövde andra också pengar. Men han kunde inte förstå varför Någon Annan i länderna A och B inte behövde andras pengar lika mycket. Ändå hade man där ekonomin i balans, folk hade det bättre och fler hade jobb.

Jag är väl för dum för att fatta det. Troligen en politisk idiot, tänkte han. Datakonsulten var dock inte en idiot när det gällde att räkna. Om jag stannar i Det Fina Landet, där andra bäst vet vad som är bäst för en datakonsult, får jag behålla tredjedelen av den miljon som jag tjänar ihop varje år. Om jag startar ett företag i land A och bor i land B så får jag behålla 90 procent av vad jag tjänar, resonerade han. Så flyttade han och gjorde som han tänkt. Några år kan jag väl stå ut att bo utanför Det Fina Landet, mot att jag blir rik, tänkte han. I sju år strävade han och arbetade han. I sju år strävade hans sambo, som också var datakonsult, med Unix, Java, Flash och allt vad det nu kunde heta. Konsulten lade undan en halv miljon om året. Och konsultinnan lite mer. Så efter sju år hade de nio miljoner plus ränta. De fann att landet B också var fint. Så de stannade. Och levde lyckliga i alla sina dar.

Om de stannat i Det Fina Landet hade de kanske haft en liten slant också. Men fått höra samma gamla saker sägas, men av nya personer: att behovet av att ta datakonsultens pengar var av fördelningspolitiska skäl; att skatten är lagom men kanske lite för låg; att politikerna kan skapa nya jobb bara de får mer pengar; att de så innerligt väl förstår företagen. Men det gör ju inte att man kan avstå från regleringar och avgifter; att allt skulle ha varit perfekt i Det Fina Landet om omvärlden, speciellt EU, hade haft vett att bete sig klokt.

Myndigheternas förmynderi genomsyrar det svenska samhället. Men fria människor vill inte ha förnumstiga och ibland okunniga ministrar, som beskäftigt stänger in medborgarna bakom detaljerade regelverk.

Företagen producerar med hjälp av sina anställda de nyttigheter - och onyttigheter, som människor behöver eller vill ha. Det gäller både varor och tjänster. Företagen bör få göra det så effektivt som möjligt. Regleringar skall bara användas där de är nödvändiga. Beskattning skall inte göras av okynne och okunskap av dem som inte förstår skattens verkningar. Staten kan med fördel ha en långt mindre roll, än vad den har i dagens Sverige. Men den skall klara av att hålla samman landet genom ett försvar och ett rättsväsen. Därutöver skall den sörja för att alla medborgare har sin försörjning, för vilken de måste anstränga sig efter förmåga.

Jag tar inte här upp något resonemang om infrastruktur och om vad som sköts bäst av privata företag eller vad som klaras bäst av staten, utöver det ovan sagda. Dock är jag säker på att stat och kommun är inblandade i alldeles för mycket av det som borde vara fri affärsverksamhet. När träffade du senast en politiker, som vet något om företagande och affärsverksamhet? För mig är det inte viktigt var affärsverksamheten bedrivs. Kan en företagare utveckla sitt företag

på ett bättre sätt utanför Sverige, bör han/hon göra det. Ytterst är det majoriteten av landets väljare, som åstadkommit att det blivit mindre attraktivt att driva företag i Sverige.

Företagens utflyttning är således bara konsekvensen av medborgarnas politiska val. Men Sverige är inget dåligt land. Det är ett rikt land där det finns många trevliga människor, företag som går bra samt kreativa och energiska personer. Den svarta ekonomin blomstrar. Mycket är rent av idylliskt. I jämförelse med stora delar av världen har man det strålande bra i Sverige, även om man har halkat efter andra utvecklade länder.

Min grundinställning är dock, att människan skall vara fri. Fri att ta ansvar, fri att välja, fri att besluta hur hon vill inrätta sitt liv. Denna frihet har hon inte, om staten i alltför stor omfattning ingriper med sitt tagande och givande. Det är därför jag inte bor i Sverige. Jag jobbar gärna hårt, betalar för skolor, sjukvård och annat, mot att jag kan bestämma vilka skolor barnen skall gå i och vilken sjukvård familjen skall ha. Vetskapen om att själv kunna styra och påverka sitt liv är en skön känsla. Prova du också!

Detta är en insändare!